

„Wat heeft dit alles te beteekenen?" vroeg de Lisle verwonderd.

„Dat is anders duidelijk genoeg. Gij zijt niet langer een gevangene, Senor. Gij zijt vrij om te komen en te gaan, net zooals gij wilt. En mag ik U er nu aan herinneren, dat de Markiezin met het ontbijt wacht?"

Als in een droom volgde de Lisle het meisje door de verlaten gang. Boven aan de trap bleef zij staan met de armen in de zijde, het hoofd achterover geworpen, met een verlokken blik in haar lachende oogen. Het verleidelijke meisje maakte zijn bloed aan het koken en zij genoot van haar macht. Ze hield haar korte rokjes met beide handen vast en maakte een diepe buiging. „De major-domo wacht U onder aan de trap," zeide zij. „Ik neem hier afscheid van U. A Dios, Senor Engelschman. Vaya con Dios!"

Ze deed alsof ze weg wou gaan; bliksemsnel keerde ze zich echter om, legde beide handen op zijn schouders en kustte hem den mond. En, voordat hij van zijn verbazing was bekomen, was zij vroolijk lachend verdwenen.

V.

Langzaam en in gedachten verzonken ging luitenant de Lisle de trap af — en dit overkwam hem niet dikwijls. Wie zou toch dit meisje zijn dat zich als een Zigeunerin vermomde? Dat zij niet tot die dwalende broederschap behoorde, sprak vanzelf. Onder aan de trap wachtte hem nog een verrassing. Een lange, donkere en stuurschuitziende man stond op hem te wachten. Hij droeg een lange, zwarte jas met epauletten, een kort zijden broek en zijden kousen. Niettegenstaande de veranderde kleeding, herkende de jonge Engelschman hem onmiddellijk. Het was degen, die met zooveel tegenzin het meisje op de gitaar had begeleid.

Met de weinig toeschietelijke manieren van een Spaansch-landse boog de man. In de ruime hall stonden een half dozijn knechten in livrei; hij wenkte er een naderbij en richtte een paar woorden in het Spaansch tot hem. Deze wendde zich tot de Lisle, noodigde hem uit mede te gaan en geleidde hem naar een kamer waarin zich al het noodige bevond om toilet te maken, waarbij de man als kamerdienaar fungeerde. Met dit alles ging veel tijd heen.

„Als de Markiezin Villatie-Pomale nog steeds met het ontbijt zit te wachten," dacht de Lisle bij zichzelf, „dan heeft ze meer geduld dan de meeste vrouwen."

Hij bekeek zich eens in een grooten staanden spiegel en lachte zijn eigen beeld toe. Hij had altijd zijn uiterlijk gewaardeerd en was er ook op dit oogenblik meer dan tevreden over. Hij volgde den bediende naar de hall, waar de major-domo stond te wachten. — Deze wierp de dubbele deuren open en kondigde vol ernst aan: „Senor Don Bertrand de Lisle!"

De Engelschman bevond zich in een buitengewoon groot vertrek, in welks uiteinde de gedekte ontbijttafel stond. Een aantal ramen zag uit op de binnenplaats en voor het verstverwijderde stond een vrouw. Toen de Lisle's naam werd afgeroepen, keerde zij zich om en hij merkte op dat zij een prachtig, diepzwart kleed aan had. Met verbazing zag hij dat het bovenste gedeelte van haar gelaat achter een zijden masker verborgen was. Hij maakte een beweging in de open deur en zag dat de vrouw hem aandachtig gadesloeg en iets haar scheen te vermaken. Twee lakeien stonden aan het eene uiteinde der tafel.

„De tafel is gereed," sprak de major-domo met een diepe buiging.

„Geef mij uw arm, Senor de Lisle," zei de markiezin. Haar stem ontroerde hem en de arm die hij haar aanbod, beefde van zenuwachtige opwind. Later kon hij zich met geen mogelijkheid meer herinneren, waaruit het maal had bestaan. Hij trachtte een gesprek te beginnen, maar zijn stem begaf hem. Hij was overtuigd dat ze hem in stilte uitlachte en dit ergerde hem buitengewoon.

Na eenigen tijd zond ze met een lichte handbeweging de lakeien heen. Toen deze de deur achter hem gesloten hadden, leunde ze op haar ellebogen voorover op de tafel en haar kin in haar handen leggende, keek ze naar de Lisle's gelaat op. Hij zag haar oogen door het masker heen glinsteren.

„Ik dacht niet, dat het gezelschap van dames de Britsche officieren zoo zwijgend maakte. De ondervinding is voor mij geheel nieuw."

„Het doet mij leed, mevrouw, dat mijn conversatie-talent..."

Met een helder lachje viel de markiezin hem in de rede en zei: „Toch zijn er oogenblikken, waarin monsieur de Lisle niet zoo... hoe zal ik het noemen?... niet zoo verlegen is"

De jonge man kleurde.

„Zelfs bepaalt hij zich, naar ik hoor, niet altijd tot woorden alleen," voegde ze er guitig aan toe.

„Men boet voor zijne domheden," zei de Lisle een weinig bitterd.

„Ja, elke vreugde die het leven ons verschaft moeten wij betalen. Maar dit zou een armzalige reden zijn om de jeugd van alle genoegens te berooven. In ieders leven komt droefheid vooren heel dikwijls, — te dikwijls, zonder eenige vergoeding."

„Het valt mij moeilijk in uw leven droefheid te veronderstellen, mevrouw," zei de Lisle, haar recht in de oogen ziend en al dien tijd hopen dat zij het masker af zou nemen, dat hem verhinderde haar schoonheid te bewonderen.

Om de een of andere reden begonnen de lippen van de markiezin te trillen.

„Ik heb redenen om te veronderstellen, dat ge een boodschap voor me hebt namens generaal Erskine," zei ze op geheel veranderden toon.

Hare woorden herinnerden de Lisle eensklaps aan het doel zijner komst op het kasteel Pomale.

„Ja mevrouw," antwoordde hij. „De generaal vertrouwd mij een pakket toe, dat ik u moest overhandigen."

„Geef het mij," zei ze gebiedend.

De Lisle boog voorover, gespte de klep van zijn sabeltasch los en voelde met de hand in de zak. Toen hij het gelaat weer ophief, was het doodsbleek.

„Nu mijnheer, het pakket als-'t-u-belieft."

De jonge man bevochtigde zijn lippen met de tong. Hij kon geen geluid voortbrengen en toen hij zijn stem weer tot zijn beschikking had, was die zoo schor als het gekrijs van een roofvogel.

„Het is weg," sprak hij.

„Weg, wat bedoelt ge senor?"

„Terwijl ik sliep moet men het pakket uit mijn sabeltasch genomen hebben."

„Door wie denkt ge dat het weggenomen is?" vroeg de markiezin op ijzigen toon.

„Dat zou ik u niet kunnen zeggen, mevrouw, maar aangezien het hier in het kasteel geweest is..."

„Wacht even, senor. Waarom veronderstelt gij dat het u hier ontnomen werd?"

„Maar waar had het anders kunnen gebeuren?" vroeg de Lisle domweg.

„Het is niet aan mij om u dat te zeggen. Als senor de Lisle eens goed nadenkt, herinnert hij zich misschien eene gelegenheid waarbij hij in slaap viel." Ze keek hem aan en genoot van zijn mystificatie; toen hief zij met een helderen lach haar hand op en trok het masker af.

Mr. Dr. F. A. C. GRAAF VAN LIJNDEN VAN SANDENBURG, lid van de Gedeputeerde Staten van Utrecht, benoemd tot Commissaris der Koningin in de provincie Utrecht.

De Lisle sprong ten hoogste verbaasd op, want het lachende gelaat voor hem was dat van de zigeunerin.

„Gij," riep hij uit. „Gij!"

„Ga zitten, senor de Lisle," zeide zij en haalde het verloren gewaand pakket uit de plooiën van haar japon en hield het in de hoogte. „Wilt gij den inhoud ervan niet weten?" vroeg zij.

De Engelschman hield zijn adem in en antwoordde:

„Neen mevrouw. Het pakket heeft zijn bestemming bereikt en ik ben voldaan. De inhoud gaat mij niet aan."

„Maar als ik u nu eens verzocht om het door te willen lezen?"

„Dan nog zou ik zulks weigeren."

Zij zag hem nadenkend aan, terwijl haar mooie oogen verduisterden. Zij opende het pakket en nam den inhoud eruit. „Wilt ge eens kijken?" vroeg ze glimlachend.

Het papier was geheel onbeschreven!

„Ik begrijp er niets van, mevrouw," zei de Lisle.

„Toch is het niet moeilijk te begrijpen. Dat pakket was een valstrik."

„Voor mij, mevrouw?" vroeg de Lisle heftig.

„Neen senor Engelschman, voor mij."

Al hare luchthartige vroolijkheid was verdwenen. Haar gelaat betrok, tranen van woede schoten haar in de oogen; zij verhief zich in haar volle lengte van de tafelen stampte met haar kleine voet op den grond. In een oogenblik had zij haar kalnte hernomen.

„Je bent wreed geweest, Dick..." murmelde de markiezin. Er was een ondeugende uitdrukking in hare oogen.

„Ge kunt naar generaal Erskine terugkeeren, senor," zei ze „en hem vertellen dat zijn list mislukt is."

„Vergeef mij, mevrouw, maar ik heb bevel ontvangen om u te verzoeken mij naar het hoofdkwartier van het Engelsche leger te vergezellen."

„En als ik weiger?"

„Het doet mij leed u te moeten zeggen dat ik in dat geval geweld moet gebruiken."

In een oogwenk had het gelaat van deze wonderlijke vrouw weer een verandering ondergaan. Hare oogen glansden en haar gelaat straalde van vroolijkheid, terwijl zij zeide:

„Vertel me eens, senor de Lisle, geloof ge dat ik het was die u in een hinderlaag lokte?"

De Lisle zweeg.

Ze kwam vlak bij hem staan, legde hare hand op zijn schouder en keek hem diep in de oogen.

„Toe, zeg het mij," zei ze zachtkens.

Het hart klopte den jongen officier in de keel; de betooverende manieren van het meisje benamen hem zijne bezinning. Met groote moeite deed hij een stap achteruit en haar hand viel langs haar zijde. Hij knikte langzaam.

„Toch zijt ge niet langer een gevangene," sprak ze.

„Dat is juist wat ik niet begrijp," bekende de Lisle.

De markiezin hief de hand op.

„Luister," sprak ze.

Van heel dichtbij klonk het geluid van een trompet. Vol verbazing luisterde de Lisle naar het welbekende trompetgeschal van de Britsche cavalerie.

Plotseling werden de dubbele deuren open geworpen. „Generaal Erskine!"

De Lisle keek op alsof hij het in Keulen hoorde donderen. De markiezin lachte zacht. Generaal Erskine stapte de kamer binnen: zijn sporen rinkelden op den parketvloer.

„Even nadat mijn boodschapper weg was, ontving ik pas je briefje, Dolores," zei hij. „Het spijt mij zeer, dat ik je zoo verkeerd beoordeeld schijn te hebben."

De Lisle werd beurtelings rood en bleek.

„Dolores!" mompelde hij, „wat heeft dat in 'shemels-naam te beduiden?"

„Dit was slechts schijnbaar zoo, Dolores. Maar ge kent mij genoeg om te weten, dat waar ik te kiezen heb tusschen plicht en liefde, plicht nummer één is," zei de generaal kortaf.

Hij wendde zich tot de Lisle.

„Gij zult uw compagnie in het dorp vinden, luitenant. Vervoege u daarbij."

De Lisle duizelde. Met een vreemd gevoel van moedeloosheid wilde hij zich omkeeren en heengaan, toen de markiezin tusschenbeide trad.

„Wacht een oogenblik, senor de Lisle," zei ze vriendelijk. „De luitenant begrijpt er niets van, Dick en misschien is het beter dat hij zulks wel doet. Hij verkeert in de meening dat ik hem aan de Franschen overleverde en ik wil niet dat deze verdenking op mij blijft rusten! Gij weet, waarom ik mij in de posade bevond vanwaar ik u het briefje zond, toen hij daar met zijn soldaten aankwam. Ik vermoedde het doel van zijn komst, maar wenschte tot elken prijs zekerheid te hebben. Daarom... daarom... nam ik de vrijheid mij die te verschaffen."

„Dat lijkt op je," viel de generaal droogjes in.

„De grap was wreed, Ricardo mio, en niet eerlijk jegens den luitenant. Ik keek het pakket toen niet dadelijk na en daar ik veronderstelde, dat het mededeelingen bevatte die den vijand van veel nut konden zijn, nam ik het weg, daar ik bijna zeker wist, dat hij overwonnen zou worden. Gij meende dat ik dubbel spel speelde."

Niet ik, maar de opperbevelhebber meende dat, Dolores," zeide Erskine. Tegen beter weten in werd ik gedwongen te doen wat ik deed. Zooals de zaken op 't oogenblik staan is het beter dat onze verhouding nog niet bekend wordt. Daarom was het papier schijnbaar onbeschreven."

„Schijnbaar onbeschreven?"

De generaal knikte.

„Houdt 't maar tegen het licht, dan zult ge zien, dat er niets anders opstaat dan een innige bede om bij mij te komen. Ik wilde je niet in moeilijkheden brengen. Natuurlijk had ik een gek figuur geslagen, als de verdenking van den opperbevelhebber juist geweest was en je het aan den vijand gegeven had, maar er zou niets bijzonders gebeurd zijn."

„Ik verlangde er naar bij je te komen, Dick," zei de Markiezin. „We zijn al zoo lang van elkaar, is 't niet?"

Ik ben gauw met Pedio teruggekomen om alles klaar te maken voor mijn vertrek. Gisteravond was ik net op weg toen de Fransche troepen plotseling opdaagden en mijn reiswagen omsingelden. Terwijl hun kolonel mij ondervroeg, kwam deze luitenant met zijn soldaten aanrijden en er ontstond een gevecht... Dios mio! wat een gevecht en dat met slechts een handjevol mannen.

Wij werden allen teruggevoerd en ik was wanhopig ik wist wat er zou gebeuren en ik was zoo bang dat je mij niet meer gelooven zou. Is dat een wonder na den strik dien je mij gespannen hebt, Dick, mi alma? — Toen kwam uw paardenvolk hier in den nacht aan en de Franschen, weg waren zij!" —

De generaal lachte grimmig.

„Ik zou wel eens willen weten, wat er in de posado gebeurd is, toen je de Lisle het pakketje ontfutselde?"

De markiezin bloosde lichtelijk. Toen keek zij de Lisle met lachende oogen aan en sprak: „Dat is een geheimje; als je maar weet, mi Corazon, dat Senor de Lisle zich moedig en als een man van eer gedragen heeft."

„Wilt ge dezen officier nu vergunnen om te vertrekken?" vroeg de generaal met een norschen glimlach.

„Dios mio! Wat zijn wij ongeduldig! A Dios, Senor de Lisle, tot weersziens! Wat is het toch vreeselijk als men een generaal tot man heeft!"